

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

STATSVETENSKAPLIGA INSTITUTIONEN

EGENINTRESSE ELLER SAMARBETSVILJA?

En kvantitativ studie om varför ambitionsnivån i
stateras klimatpolitiska löften skiljer sig åt

Jakob Nestlog

Uppsats/Examensarbete:	15 hp
Program och/eller kurs:	SK1523
Nivå:	Grundnivå
Termin/år:	Vt 2017
Handledare:	Niklas Haring & Sverker Jagers
Antal ord:	11992

Abstract

Genom att nästan samtliga av världen länder undertecknade Parisavtalet finns nu en gemensam klimatpolitisk målsättning: den globala medeltemperaturen ska hållas under 2 graders ökning i jämförelse med den preindustriella nivån. För att uppnå detta har varje stat formulerat löften om de utsläppsminskningar de utlovade. Forskning på dessa löften visar att länders ambitionsnivå skiljer sig åt. Denna studie syftar till att öka förståelsen av denna variation. Med hjälp av den neorealistiska och neoliberala teorin kan denna uppsats visa vilken betydelse länders egenintresse och samarbetsvilja skulle kunna ha för att förstå variationen i ambitionsnivåer. Egenintresse hos länder har mätts genom medlemskap i G20 och exponering för klimatförändringar, medan samarbetsvilja har mätts utifrån medlemskap i mellanstatliga organisationer. Den statistiska analys som gjorts visar att medlemskap i mellanstatliga organisationer och ambitionsnivå i klimatpolitiska löften inte har något samband. Däremot verkar det finns en indikation på att medlemskap i G20 sammanfaller med en lägre ambitionsnivå i länders utfästelser. Uppsatsens resultat tyder också svagt på att en högre grad av exponering för klimatförändringar hänger samman med en högre ambitionsnivå. Dessa samband står dock inte oemotsagda och bör därför förstås med en viss försiktighet. De slutsatser som kan dras är att den neorealistiska teorin på ett bättre sätt kan förklara variationen mellan länder. Den neoliberal teorin verkar inte kunna öka förståelsen för ambitionsnivån i länders klimatpolitiska löften.

Nyckelord: miljöpolitik, klimatpolitiska löften, UNFCCC, Parisavtalet, neorealism, neoliberalism

Innehållsförteckning

1. Inledning	4
1.1 Syfte	6
2. Teori	6
2.1 Neorealism och egenintresse inom klimatpolitiken	7
2.2 Neoliberalism och samarbetsvilja inom klimatpolitiken.....	9
2.3 Förväntade orsaker till variationen i klimatpolitiska löften	11
2.4 Teoretisk avgränsning	13
2.5 Hypoteser	14
3. Metod	15
4. Material	16
4.1 Operationalisering av ambitionsnivån i NDCs.....	16
Beroende variabel 1	17
Beroende variabel 2.....	19
4.2 Operationalisering av internationell makt (egenintresse) – oberoende variabel	21
4.3 Operationalisering av riskexponering (egenintresse) – oberoende variabel	22
4.4 Operationalisering av samarbetsvilja – oberoende variabel.....	24
4.5 Kontrollvariabler	25
4.6 Beskrivande statistik och bearbetning av materialet	26
5. Resultat	29
5.1 Korrelationsmatriser.....	29
5.2 Linjära regressionsanalyser och ordinal regressionsanalys.....	31
5.3 Sammanfattande analys.....	34
5.4 Några avslutande kritiska synpunkter	35
6. Slutsats	35
6.1 Tolkning av resultaten – neorealism	36
6.2 Tolkning av resultaten - neoliberalism.....	37
6.3 Anknytning till forskningsproblemet	38
7. Referenser	39

1. Inledning

“There is still time to avoid the worst impacts of climate change, if we take strong action now” (Stern, 2007).

Dessa ord inleder den uppmärksammade Sternrapporten och åskådliggör betydelsen av de gemensamma ansträngningar som krävs för att råda bot på de hot som klimatförändringar för med sig. Staters strävan att sluta upp kring en enad klimatpolitisk målsättning är i detta avseende helt nödvändig.

Hösten 2015 samlades världens länder i Paris för att förhandla fram ett bindande klimatavtal inom ramen för FN:s klimatkonvention (United Nations Framework Convention on Climate Change: UNFCCC). Gemensamma klimatpolitiska riktlinjer formulerades och avtalet undertecknades slutligen av nästan samtliga av världens länder. En viktig målsättning i avtalet föreskriver att den globala medeltemperaturen ska hållas under två graders ökning, med strävan efter 1,5 grader, jämfört med den förindustriella nivån (UNFCCC, 2015, s. 3). Uppfyllelsen av avtalet är ett gemensamt projekt där alla stater bär ett ansvar.

Tillvägagångssättet för att uppnå Parisavtalet bestämdes inte centralt inom UNFCCC utan det ålades varje medlemsstat att själv formulera ett dokument där landets åtaganden skulle beskrivas. Dessa dokument kallas Intended Nationally Determined Contributions (INDCs) och omvandlas slutligen till Nationally Determined Contributions (NDCs)¹ när landet väl har ratificerat avtalet. NDCs ska i första hand klargöra nivån av de utsläppsminskningar som landet utlovar. Men det finns inget hinder att andra åtaganden kan inkluderas i dokumentet. Beträktade i sin helhet är NDCs unika. Aldrig tidigare har stater själva formulerat sina klimatpolitiska löften inom ramen för ett och samma avtal. Tillsammans utgör NDCs världens samlade klimatpolitiska löfte.

¹ Eftersom inte alla stater genomfört ratificeringen används i fortsättningen uttrycket NDCs och avser då både INDCs och NDCs.

NDCs inkom till UNFCCCs sekretariat mellan 2015 och 2016. Forskarvärlden började med att studera dokumenten med ett beskrivande anspråk (Admiraal et al., 2015; Meinshausen, 2016; Climate Analytics et al., 2017 & World Resources Institute, 2015). Vid en översikt av denna forskning framgår tydligt att ländernas anspråk skiljer sig åt. Variationen återfinns i tillvägagångssätt för hur avtalet ska uppnås men också i ambitionsnivå vid löften om utsläppsminskningar. Vissa stater har långtgående löften om utsläppsminskningar av växthusgaser såsom länderna inom EU (Meinshausen, 2016), medan andra stater ämnar satsa på CCS-teknik (teknik för att avskilja och lagra koldioxid vid förbränning av fossila bränslen), så som Norge och Saudiarabien (Frieler et al., 2017). Men det kanske mest betydelsefulla och centrala innehållet i NDCs gäller ambitionsnivån hos världens länder i att sänka sina utsläpp av växthusgaser. Även här finns en stor variation mellan länderna. Några stater utlovar stora utsläppsminskningar medan andra länder är mindre ambitiösa. En av de mest rigorösa studierna av NDCs har kartlagt de löften som är kopplade till utsläppsminskningar för varje land (Frieler, et al., 2017). Exempelvis beskrivs vilken typ av jämförelsepunkt varje utsläppsminskning ska relateras till. Vissa länders löften om utsläppsminskningar ställts i relation till ett scenario för *business-as-usual* (en prediktion för landets utsläpp utan att några löften inkluderas), medan andra länder avser minska sina utsläpp mot ett fastslaget basår. Dessutom återges siffror över omfattningen av utsläppsminskningarna och när detta ska vara uppnått samt information om vilka växthusgaser och vilka sektorer varje NDCs inkluderar. Forskningen ger en tydlig bild av att ländernas löften om utsläppsminskningar skiljer sig åt.

Det står alltså klart att ett rikt material redan samlats in för att kartlägga och beskriva NDCs innehåll. Frågeställningar av mer förklarande karaktär saknas. Det är därför intressant att gå ett steg längre och försöka finna möjliga orsaker till variationen i staters klimatpolitiska löften. Den nämnda forskningen har lagt materialet på bordet men ännu har ingen sökt svaren till bakgrunden till denna variation. Varför skiljer sig länders klimatpolitiska löften åt? Vad kan förklara att vissa länder är mer ambitiösa än andra?

En studie av variationen i NDCs kastar dessutom ljus över ett helt ny klimatpolitiskt världsläge. Parisavtalet ålade alla medlemsländer att själva formulera sina klimatpolitiska löften i sina respektive NDCs. Eftersom tidigare klimatpolitiska löften inte avlagts med en

enad målsättning om vad som ska uppnås, har de flesta tidigare studier endast omfattat enskilda länder eller grupper av länder. Exempelvis öppnade UNFCCC, vid klimatkonferensen i Bali 2007, upp för utvecklingsländer att formulera sina klimatåtaganden (UNFCCC, 2014). Detta skedde inom ramen för Nationally Appropriate Mitigation Actions (NAMAs). Mycket forskning har gjorts på dessa NAMAs med eftersom bara utvecklingsländer inkluderats har inga slutsatser om världens samlade klimatpolitiska löften kunnat dras. De rikare ländernas klimatpolitiska arbete har hittills inte utgått från egenformulerade löften utan från de bindande åtaganden Kyotoprotokollet förpliktigar (Elliott, 2004, s. 87-90). Dessa åtaganden utgörs av utsläppsminskningar som ålades de industrialiserade staterna medan inga förpliktande krav ställdes på fattigare länder. Parisavtalet tillämpar en ny och mer decentraliserad modell genom att alla länder själva förväntas bidra till uppfyllandet av avtalets målsättningar, oavsett fattig eller rik. En undersökning av variationen i NDCs är därför en unik möjlighet att uttala sig om världens samlade klimatpolitiska löften. Denna uppsats motiveras alltså båda av klimatfrågans allmänmänniska betydelse men också av att det klimatpolitiska världsläget är något nytt för det vetenskapliga arbetet.

1.1 Syfte

Studiens syfte är att empiriskt undersöka varför ambitionsnivån i länders klimatpolitiska löften skiljer sig åt. Eftersom tidigare forskning åskådliggjort denna variation finns det skäl till att söka möjliga förklaringar till drivkrafter bakom denna spridning. Med hjälp av den efterföljande teoretiska framställningen ställs hypoteser upp i avsnitt 2.5.

2. Teori

För att sätta forskningsproblemet i en relevant kontext är det rimligt att gå till forskning som försöker förklara orsaker till staters agerande i den internationella politiken. Här blir teorier om internationella relationer aktuella. I denna uppsats kommer neorealism och neoliberalism utgöra de teoretiska utgångspunkterna för analysen som följer. Genom att tillämpa dessa teorier kan en bild klargöras av hur stater tidigare handlat på den klimatpolitiska arenan. Detta teoriavsnitt är alltså ett försök till att vaska fram möjliga drivkrafter till varför stater agerar

som de gör inom den internationella klimatpolitiken. De aktuella teorierna skapar alltså en förväntan om vad som skulle kunna ligga bakom variationen i NDCs.

Med tanke på den omfattande forskning som redan tillämpat dessa teorier på klimatpolitiken kan det tyckas ointressant att återigen vända sig till dem. Det finns dock goda skäl till att teorier om internationella relationer faktiskt är lämpliga i denna studie. Parisavtalet och NDCs utgör ett forskningsområde som ur flera aspekter skiljer sig från tidigare klimatforskningen. Givetvis hänger de klimatpolitiska löftena Parisavtalet gav upphov till ihop med studier som undersökt tidigare klimatpolitiska händelser. Men det faktum att världens länder för första gången undertecknat ett klimatavtal som bygger på att varje stat förväntas formulera en ambitiös utfästelse är något nytt. Med detta som utgångspunkt är det teoretiskt relevant att återigen tillämpa de teorier som internationella relationer erbjuder.

2.1 Neorealism och egenintresse inom klimatpolitiken

Neorealister menar att det internationella systemet är anarkiskt i och med att ett gemensamt styre saknas. Stater tvingas ständigt sätta sitt eget intresse i främsta rummet. Det politikområde som har huvudsaklig betydelse för stater är säkerhetspolitiken (Waltz, 1979; Mearsheimer, 2001). Neorealister menar att klimat- och miljöarbete har svårt att bli framgångsrikt inom den internationella politiken. Detta innebär dock inte att de neorealistiska tankarna saknar relevans för klimatpolitiken. Snarare anses det endast finns incitament hos stater att engagera sig klimatpolitiskt om arbetet gynnar det egna landet. Egenintresse kan komma till uttryck genom att länder helt enkelt väljer att inte delta eller drar sig ur den internationella klimatpolitiken (Vogler, 2015, s. 14-24). Det finns flera exempel på när egenintresse varit en drivkraft vid klimatpolitiska förhandlingar och beslut. Nedan redogörs för några av dem.

Ett exempel är förhandlingarna i Rio, 1992, som mynnade ut i antagande av UNFCCC. Då antog USA en position som förhindrade alla former av bindande åtaganden. Landet slog vakt om sina ekonomiska intressen och hävdade att en tvingande utsläppsminskning skulle skada det egna landet (Paterson, 1996). USA ansåg nämligen att andra länder inte förväntades göra samma uppoffring och att detta skulle försätta landet i en mindre fördelaktig ekonomisk

position. Betydelsen av att supermakter såsom USA deltog var direkt avgörande för att ge klimatkonventionen legitimitet. Å andra sidan går det också att förstå UNFCCC som ett luftslott och att man menar överenskommelsen bara blev av på grund av att starka stater ville pejla av världsläget för att därefter kunna fatta gynnsamma beslut för det egna landet (Paterson, 1996).

Fler exempel på egenintresse hos stater åskådliggörs av forskning på Kyotoprotokollet. En studie av ratificeringen av Kyotoprotokollet visar att avtal med bindande åtaganden, såsom avtalets kvotbaserade system för utsläppsminskningar, framkallar en hög grad av egenintresse hos stater (Yamagata, Yang & Galaskiewicz, 2013). Detta har särskild relevans med tanke på att också Parisavtalet har inslag av bindande åtaganden, även om dessa är utformade på ett annorlunda sätt. Undersökningen visar dessutom att fattigare länder i högre grad ratificerat Kyotoprotokollet än rika länder på grund av de finansiella bistånd som utlovades. Fattiga stater drar alltså ekonomiska fördelar som rikare stater tvingas bekosta. Dessutom var det mindre sannolikt att länder med Annex-1-status (industrialiserade länder med inskrivna åtaganden i avtalet) ratificerade avtalet, vilket anses bero på att de ålagts förpliktelser som tvingar dem till någon form av uppoffring eller kostnad. Ytterligare forskning pekar på skillnad i möjlighet till inflytande mellan rikare länder, främst USA och Europa, och tredje världen (Ibrahim & Uke, 2013). De rikare ländernas egenintresse sätter sin prägel på den internationella klimatpolitiken. Exempelvis argumenterade USA:s dåvarande president, Georges W. Bush, mot en ratificering av Kyotoprotokollet genom att hävda att en ratificering: "would seriously harm the economy of the United States" (Ibrahim & Uke, 2013).

Genom att studera olika typer av marknadsorienterade initiativ som uppkom i samband med antagandet av Kyotoprotokollets stärks bilden av att stater styrs av egenintresse (Purdon, 2013). Purdon granskar klimatfonder och projekt som syftar till att minska växthusgasutsläppen genom att rikare länder investerar i fattigare länder. Studien visar att bristen på progression i det klimatpolitiska arbetet till hög grad styrs av att stater är angelägna om de relativa fördelar som de kan få inom den internationella politiken. De relativa fördelarna ger uttryck för ett egenintresse hos stater, där inte bara den egna vinningen är relevant. Stater vill dessutom nå en fördelaktig position i relation till andra länder. Ett exempel på en relativ fördel inom klimatpolitiken är när stater gör utfästelser om

utsläppsminskningar i relation till vad andra stater lovar. Idén om relativa fördelar hämtas ur den neorealistiska tanketraditionen och kan hjälpa till att förklara staters agerande inom den internationella klimatpolitiken (Otto, 2016).

För den här uppsatsen tolkas egenintresse inom den internationella klimatpolitiken på två sätt. Forskningen ovan visar att det är troligt att länder är ute efter att tillskansa sig makt och fördelar gentemot andra stater. Som redan visats kan detta ta sig uttryck på en rad olika sätt. Denna typ av drivkraft hos mäktiga stater verkar rimligen leda till att de är mindre delaktiga i det internationella klimatarbetet och därmed också mindre ambitiösa inom klimatpolitiken. Men det finns också en annan typ av egenintresse som har relevans för klimatpolitiskt arbete. Stater som spås utsättas för klimatförändringarnas negativa konsekvenser har ett incitament att skydda sig själva. Denna typ av egenintresse verkar i motsats till tolkningen ovan leda till att stater snarare önskar föra en ambitiös klimatpolitik och möjligen avge långtgående löften för att klimatförändringarna hotar det egna landet. I denna studie fångas dessa två typer av egenintresse upp och utgör ena delen av den teoretiska grund som undersökningen vilar på. En möjlig förklaring till variationen i NDCs skulle alltså kunna vara att stater drivs av något utav dessa två typer av egenintressen. Denna teoretiska förväntan formuleras sedan som två hypoteser efter detta teorikapitel.

2.2 Neoliberalism och samarbetsvilja inom klimatpolitiken

Uppfattningen att den neorealistiska skolan till fullo kan förklara staters agerande är omstridd. Den neoliberal tankeströmningen för även fram möjligheten till samarbete som viktigt begrepp för att förstå den internationella politiken (Keohane, 1984; Keohane & Nye, 2012). Neoliberalismen framhåller, liksom neorealismen, att staters egenintresse är centralt för att förstå staters agerande inom den internationella politiken. Men stater har dessutom en benägenhet att vilja samarbeta på olika sätt. Detta görs oftast via ekonomiska samarbeten och genom mellanstatliga organisationer. Att bara betona egenintresse är en förenklad bild av hur stater faktiskt agerar. Inom neoliberalismen framhålls alltså staters vilja att verka multilateralt (Keohane, 1990). Globala klimatpolitiska avtal är i sig sprungna ur idén om att stater faktiskt är samarbetsvilliga. Nedan ges exempel på när tidigare forskning har sökt svaren på hur stater agerat i klimatpolitiska sammanhang med hjälp av den neoliberal teorin.

Den neoliberal skolan menar att vid sidan av stater har också institutioner betydelse för den internationella klimatpolitiken (Paterson, 1996). Stater ansluter sig till dessa institutioner och därmed involveras nya agenter inom klimatpolitiken. Viljan att samarbeta är en viktig del i detta synsätt. Att världens länder lyckades enas under UNFCCC kan förklaras av att stater tillät institutioner växa fram och påverka det internationella klimatarbetet (Paterson, 1996). Genom att ge institutioner utrymme skapades ett förhållningssätt där klimatfrågan togs på större allvar. Exempelvis bidrog institutionerna med att aktualisera relevant forskning. Institutioner anses ha haft inflytande på genomdrivandet av UNFCCC genom att betona relevansen av en fungerande internationell klimatpolitik.

Vid klimatkonferensen i Köpenhamn 2009 ersattes idén om att fördela kvoten av växthusgasutsläpp centralt mot frivilliga åtaganden för att minska utsläppen hos medlemsstaterna i UNFCCC, det som kom att kallas *pledges and review*.

Systemet bygger på kontinuerlig uppföljning av om de löften som varje stat utlovat faktiskt efterlevts. Motivet för denna frivillighet har sin grund i samarbetsvilja och gemensamt ansvar. Denna förändring har sedan mötet i Köpenhamn präglat det klimatpolitiska arbetet inom ramen för UNFCCC (McGee & Steffek, 2016). Denna decentraliserade modell där varje enskild stat förväntas bidra, bygger på att länder i någon mån är samarbetsvilliga. Ytterligare forskning visar att samarbetsvilja mellan stater gynnas av ledarskap som starkt betonar ett progressivt klimatarbete (Saul & Seidel, 2011). Genom att studera olika typer av ledarskap hos EU-länderna, under förhandlingar vid klimatkonferenser mellan 1995 och 2008, kunde man se att det fanns ett samband mellan progressivt ledarskap och samarbetsvilja. Denna slutsats har relevans för den här studien genom att visa att graden av samarbetsvilja skiljer sig mellan länder, och att detta har betydelse för den förda klimatpolitiken.

Denna teoretiska översikt över neoliberalismen ger skäl till att anta att samarbetsvilja är en viktig komponent för att förstå bakgrunden till klimatpolitiskt arbete. Samarbetsvilja skulle alltså kunna vara en faktor som förklarar variationen i NDCs.

2.3 Förväntade orsaker till variationen i klimatpolitiska löften

På sidan 13 illustrerar figur 1 två möjliga orsaker till varför ambitionsnivån i klimatpolitiska löften skiljer sig åt mellan länder. I enlighet med tidigare forskning verkar det rimligt att anta att egenintresse och samarbetsvilja påverkar länders utfästelser. Det är dock viktigt att understryka att dessa två drivkrafter är av olika karaktär. Egenintresse verkar utgöra en grundläggande drivkraft, som kan förklara varför stater agerar som de gör på den klimatpolitiska arenan. Benägenhet till samarbete verkar däremot inte vara lika grundläggande, utan förefaller kunna påverkas av flera faktorer. I själva verket skulle egenintresse kunna ge upphov till viljan att samarbeta (Jervis, 1999). Genom att studera andra delar inom den internationella politiken kan exempel ges på när samarbetsvilja uppstått till följd av egenintresse. Det är tänkbart att försvarssamarbeten, såsom NATO, kan locka stater med lägre militär förmåga till samarbete till följd av deras egenintressen. Det är då alltså inte samarbetsviljan i sig som driver på önskan att gå med i NATO, utan istället tanken om att landet ska kunna dra fördelar av att ansluta sig. Den streckade pilen i figur 1 illustrerar denna relation mellan egenintresse och samarbetsvilja. I denna uppsats kommer dock inte detta möjliga samband undersökas vidare.

En annan drivkraft till samarbetsvilja skulle kunna vara en stats anseende på den klimatpolitiska arenan. Allt sedan klimatkonferensen i Köpenhamn har *named and shamed* förväntats fungera som en mekanism för att driva på staters delaktighet i den globala klimatpolitiken. Mekanismen handlar om att sprida ett synsätt där stater som formulerat alltför låga klimatpolitiska löften ska skambeläggas. Enligt tanken om *named and shamed* uppstår ett incitament hos stater att föra en ambitiös klimatpolitik och att samarbeta inom ramen för UNFCCC för att inte uppfattas som oansvariga i andra staters ögon (Martini, 2016).

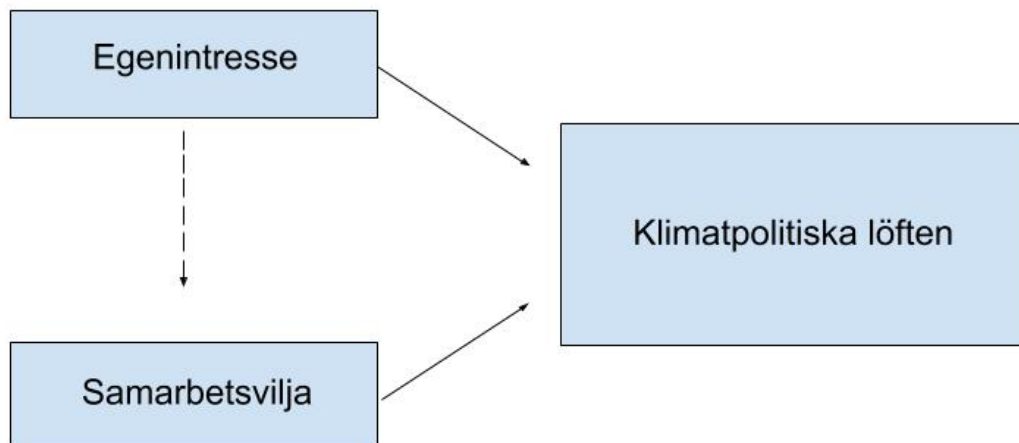
Ännu en möjlig drivkraft gäller EU-länderna. Eftersom samtliga medlemmar i unionen förhandlar som en enad part vid UNFCCCs klimatkonferenser kan man tänka sig att vissa EU-länder saknar reell möjlighet själva bestämma huruvida de vill samarbeta eller inte. Genom att de redan ingått i EU uppstår en slags inlåsningseffekt där det enskilda EU-landet har liten möjlighet att påverka samarbetet inom UNFCCC.

Ett ytterligare skäl till att vilja samarbeta skulle kunna vara en stats känsla för ansvar inför att lösa globala frågor (Bäckstrand & Lövbrand, 2016).

Detta stycke syftar till att dels åskådliggöra vilka avgränsningar som har gjorts i denna studie, dels lyfta fram att det troligtvis finns flera orsaker till varför stater vill samarbeta. Fokus i denna uppsats ligger på de två pilarna som riktas mot klimatpolitiska löften i figur 1. Det är viktigt att vara medveten om att egenintresse och samarbetsvilja återfinns på två olika nivåer. Eftersom det kan finnas flera anledningar till samarbetsvilja, men att egenintresse verkar vara en mer grundläggande drivkraft, bör tolkningarna av resultatet ske med försiktighet. Det finns dock fog för att ändå använda dessa två drivkrafter till att förklara variationen i klimatpolitiska löften. Dessa drivkrafter är teoretiskt motiverade med tanke på deras centrala position inom neorealismen och neoliberalismen. Som ovan visats har mycket av den tidigare forskningen tillämpat dessa två begrepp i sina förklaringsmodeller.

I detta teoriavsnitt har begreppen egenintresse och samarbetsvilja beskrivits övergripande. Begreppen är till sin karaktär mångfacetterade och rymmer åtskilliga tolkningar och innebörder. Det är viktigt att vara medveten om att denna uppsats inte kommer kunna omfatta begreppen i sin helhet utan bara handskas med utvalda aspekter av dem. Operationaliseringarna i kommande avsnitt ska alltså inte förstås som fullt ut synonyma med de båda begreppen utan snarare som avgränsade aspekter av dem.

Figur 1: Övergripande antagande

Figur 1: Relationen mellan egenintresse, samarbetsvilja och klimatpolitiska löften.

2.4 Teoretisk avgränsning

Vid sidan av neorealismen och neoliberalismen är dessutom konstruktivismen den stora teoribildningen som använts för att försöka förklara agerande inom den internationella politiken (Wendt, 1999). Inom konstruktivismen menar man att stater handlar utifrån identiteter, normer och idéer. Genom att en stats befolkning delar normer och idéer skapas en identitet som får inflytande över den internationella politiken. Viktigt för denna uppsats är att visa på de skillnader som finns mellan konstruktivismen och de andra två teorierna som tillämpas i denna studie (Otto, 2016). Inom både neorealismen och neoliberalismen håller man sig till vissa fasta antaganden. Exempelvis hävdar båda teorierna att den internationella klimatpolitiken utgår från suveräna stater även om neoliberalismen tillstår att institutioner har betydelse. Konstruktivister däremot har uppfattningen att individer och kollektiv av individer är huvudaktörer. Inom den konstruktivistiska traditionen tänker man sig också att världen är socialt konstruerad och därför möjlig att omskapa genom att normer och beteenden förändras (Wendt, 1999). Neoliberalister är mindre benägna att medge att normer, beteenden och identitet har särskild stor betydelse, och neorealister hävdar tvärtom att dessa begrepp är helt

irrelevanta för att förklara den internationella politiken. Det verkar alltså finnas tydliga skiljelinjer mellan denna uppsats teorier och konstruktivismen. Dessa skiljelinjer motiverar varför det är mest lämpligt att tillämpa neorealism och neoliberalism i denna uppsats. Utgångspunkten för denna studie är att titta närmare på klimatpolitiska löften som arbetet inom UNFCCC genererat. Detta klimatarbete sker i huvudsak inom ramen för den världsbild neorealism och neoliberalism framför. Förhandlingarna sker mellan suveräna stater och denna uppsats har för avsikt att uttala sig om detta klimatpolitiska arbete. I fokus står UNFCCC och möjliga förklaringar till varför stater är olika ambitiösa i sina klimatpolitiska löften. Givetvis skulle det vara intressant att förstå den globala klimatpolitiken utifrån ett konstruktivistiskt perspektiv. Detta skulle dock bli en annan uppsatt där de tankar och begrepp som konstruktivismen hanterar skulle stå mer i centrum.

2.5 Hypoteser

Med utgångspunkt i studiens syfte att undersöka variationen i ambitionsnivå i klimatpolitiska löften härledas nedan tre hypoteser med hjälp av tidigare forskning och ovan framställda teorier:

- *Hypotes 1: En högre grad av internationell makt (egenintresse) sammanfaller med en lägre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften.*
- *Hypotes 2: En högre grad av riskexponering (egenintresse) sammanfaller med en högre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften.*
- *Hypotes 3: En högre grad av samarbetsvilja sammanfaller med en högre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften.*

Hypoteserna är inte ömsesidigt uteslutande. Det är alltså möjligt att en eller flera hypoteser får stöd i uppsatsens analys. Med utgångspunkt ur de två teorier som framlagts prövas här om de förväntade sambanden som hypoteserna återger får stöd.

3. Metod

Det mest lämpliga tillvägagångssättet för den här studien är att tillämpa en kvantitativ metod genom att utföra regressionsanalyser (Esaiasson et al., 2012, s. 381–386).

Regressionsanalyserna kan klargöra eventuella samband mellan olika fenomen där ett relativt stort antal analysenheter ingår. Andra vetenskapliga metoder har svårt att omfatta det stora material som ligger till grund för att uppfylla uppsatsens syfte. Givetvis hade det varit möjligt att ge sig i kast med forskningsproblemet med hjälp av en kvalitativ metod. Genom att göra en fallstudie skulle en begränsad mängd länder med intressanta egenskaper kunna undersökas, för att på bästa sätt kunna uttala sig om variationen i klimatpolitiska löften. Denna uppsats gör dock ändå anspråk på att innefatta samtliga länder vilket gör den kvantitativa metoden outhållbar.

Regressionsanalysen är även ett verktyg som kan användas för att pröva den teoretiska modellen och de hypoteser som ovan framställts. Genom att dels låta egenintresse och samarbetsvilja utgöra förklarande faktorer, dels låta klimatpolitiska löften utgöra den faktor som ska förklaras, kan eventuella samband påvisas. I vetenskapliga termer handlar det alltså om att uppskatta effekter som de oberoende variablerna har på den beroende variabeln. Det bör framhållas att regressionsanalysen är ett verktyg som mäter korrelation, men inte kausalitet. Analysen kan alltså inte visa vilken riktning sambandet har. I denna uppsats är detta mindre problematiskt eftersom det fenomen som ska förklaras, ambitionsnivån i klimatpolitiska löften, utgörs av relativt färsk data. NDCs inkom, som redan nämnts, mellan 2015 och 2016 till UNFCCs sekretariat. Denna tidsaspekt gör att det inte verkar rimligt att NDCs skulle ha hunnit påverka länders egenintresse och samarbetsvilja. Resultatet från analysen ger heller inte en uttömmande bild av vad som påverkar klimatpolitiska löften. Det finns givetvis andra faktorer som skulle kunna förklara variationen mellan länder.

I denna uppsats görs två separata regressionsanalyser för att på ett så fullödigt sätt som möjligt kunna säga något om klimatpolitiska löften. Detta beror på svårigheten med att på ett tillfredsställande sätt kunna operationalisera ambitionsnivån i NDCs. Den efterföljande diskussionen om operationaliseringar visar att det i nuläget inte finns något oklanderligt sätt att uttala sig om ambitionsnivå i NDCs. I denna uppsats hanteras alltså problemet genom att genomföra två skilda regressionsanalyser där olika operationaliseringar av ambitionsnivå

(beroende variabler) görs. Möjligen kan detta tillvägagångssätt på ett mer grundligt sätt ge sig i kast med den forskningslucka som beskrivits.

En utav de två operationaliseringar som görs av ambitionsnivå i NDCs är svårhanterligt för den vanligaste använda linjära regressionsanalysen, ordinary least squares: OLS (Harrell, 2015, s. 359-360). Därför kommer dessutom en annan statistisk metod att används vid sidan av OLS-analyserna. Denna metod kallas ordinal regressionsanalys (Harrell, 2015, s. 311–324) och fungerar i denna uppsats som ett sätt att testa robustheten i resultaten. Även om detta avsnitt syftar till att redogöra för de metoder som uppsatsen avser använda underlättar förståelsen till varför en ordinal regressionsanalys är lämplig först efter att operationaliseringarna gjorts. Metoden beskrivs därför mer ingående i resultatkapitlet.

4. Material

Det som uppsatsen önskar uttala sig om är inte helt enkelt att överföra till mätbara data. Begreppen egenintresse och samarbetsvilja är öppna för tolkning, och därmed krävs en diskussion för hur de ska förstås just i detta arbete. På liknande sätt måste ambitionsnivån i NDCs preciseras och omvandlas till statistisk hanterbara data. Det är viktigt att återigen understryka att operationaliseringarna nedan inte gör anspråk på att fullt ut överensstämmer med de två begrepp som hanteras. Följande diskussion försöker snarare visa att relevanta aspekter av dessa begrepp lyfts fram.

4.1 Operationalisering av ambitionsnivån i NDCs

För att på ett så bra sätt som möjligt kunna operationalisera ambitionsnivån i NDCs är det rimligt att relatera till tidigare forskning om länders klimatpolitiska löften och hur dessa kan jämföras. NDCs är så färska att forskarvärlden bara helt nyligen påbörjat studier av dem. Flera artiklar har beskrivit svårigheter med att jämföra klimatpolitiska löften (Aldy, Pizer & Akimoto, 2016; Höhne et al., 2017). Det kanske största problemet med att jämföra NDCs är att ländernas löften sällan är koherenta. Detta innebär att löfterna inte är så pass samstämmiga att en jämförelse möjliggörs. Parisavtalet anger inga strikta riktlinjer för vad som ska inrymmas i NDCs. Detta resulterade i en stor spridning i hur länder valt att formulera sina klimatpolitiska löften. Exempelvis, som tidigare nämnts, handlar det om att stater använt olika

basår som jämförelsepunkt för löften om utsläppsminskningar samt att olika växthusgaser och sektorer inkluderats. Dessutom skiljer sig löftena åt vad gäller tidpunkt för när de ska vara uppfyllda. Det är med andra ord svårt att jämföra dokumenten.

En lösning på detta problem har föreslagits genom idén att standardisera NDCs. Innehållet i dokumenten skulle kunna göras om så att de blir jämförbara genom att fastslå ett gemensamt basår, precisera vilka växthusgaser och sektorer som ska inkluderas samt fastställa när löftena ska vara uppfyllda. Forskare arbetar i skrivande stund med att göra denna typ av standardiseringar, men de är ännu inte färdiga (Climate Analytics et al., 2017). Det vore önskvärt att använda denna typ av data om den fanns tillgänglig. I denna uppsats har ingen av de två operationaliseringarna som görs av ambitionsnivån i NDCs möjlighet att på ett fullt tillfredsställande sätt uttala sig om länders klimatpolitiska löften. Utifrån dessa förutsättningar lyft två beroende variabler fram och beskrivs nedan.

Beroende variabel 1

Ett sätt att mäta ambitionsnivå är att relatera de klimatpolitiska löftena i NDCs till staters estimerade utsläpp av växthusgaser i framtiden. I beroende variabel 1 operationaliseras därför ambitionsnivån i NDCs genom en prediktion över förändring av växthusgasutsläpp per capita för varje land 2010–2030 om de efterlever det som utlovats i respektive NDCs (Meinshausen, 2016). Datans kodning består av procentsatser för förväntad minskning eller ökning av växthusgasutsläpp per capita för det aktuella tidsspannet.

Denna data tar hänsyn till faktorer knutna till länders utveckling genom att inkludera ekonomisk tillväxt och befolkningstillväxt i måttet. Frågan är dock om detta sätt att mäta ambitionsnivån i NDCs ger en korrekt bild över världens länder. Genom att närmare granska två stater åskådliggörs problemet. Både Kanada och Nigeria ger löften om att minska sina utsläpp av växthusgaser till år 2030 (Meinshausen, 2016). Kanadas utfästelse beskrivs i absoluta utsläpp; landet har alltså för avsikt att minska sin totala mängd utsläpp till det fastslagna året. Nigeria däremot lovar att minska sina utsläpp i relation till ett scenario för *business-as-usual*. Detta är inte orimligt med tanke på att Nigeria är ett fattigt land där utsläppsminskningar i absoluta tal skulle hindra många människor från att ta sig ur

fattigdomen. En genomsnittlig nigerians utsläpp är betydligt lägre än en genomsnittlig kanadensares utsläpp (Meinshausen, 2016). Dessutom förväntas Nigerias befolkning växa kraftigt inom den närmaste framtiden, medan Kanadas befolkningstillväxt inte spås öka i särskilt hög takt (United Nations, 2015, s. 18,21). Båda ländernas NDCs kan alltså betraktas som ambitiösa i den mening att de önskar minska sina utsläpp, även om de använder olika referenspunkter. Data för förändring i utsläppsnivå per capita 2010–2030 visar att Nigeria kommer att öka sina utsläpp medan Kanada kommer att minska sina utsläpp (Meinshausen, 2016). Detta ger sken av att Kanada skulle vara mer ambitiöst än Nigeria. I själva verket är det alltså både löftena i NDCs samt ländernas ekonomiska och befolkningsmässiga utveckling som styr de faktiska framtida utsläppsnivåerna. Användandet av prediktioner för framtida utsläpp som proxy för ambitionsnivån i NDCs måste därför användas med försiktighet.

En ytterligare aspekt som är viktig att framhålla är att datan mäter utsläppsnivån per capita. Nigeria hade 2010 en utsläppsnivå per person på 1,3 ton CO_2eq^2 , medan Kanada hade en utsläppsnivå per person på 21,2 ton CO_2eq samma år. En genomsnittlig svensk släppte ut 7,1 ton CO_2eq år 2010 (Meinshausen, 2016). Det är viktigt att vara medveten om betydelsen av denna skillnad vid en jämförelse mellan länderna. Man kan undra om en förändrad utsläppsmängd för det ena landet kan betraktas som en lika ambitiös omställning som samma förändring för det andra landet? Bör till exempel en ökning på 1 ton CO_2eq för en nigerian uppfattas som lika ambitiös som 1 ton CO_2eq ökning för en kanadensare? Med tanke på Kanadas redan höga utsläppsnivå per capita skulle nog många säga att denna ökning är mindre ambitiös än samma ökning hos en nigerian. Denna typ av rättviseperspektiv fångas inte upp av detta material.

Det framgår alltså att denna data inte är fullgod för att uttala sig om länders klimatpolitiska löften. Materialet ger dock en grov bild över ambitionsnivån i klimatpolitiska löften hos länder. En fördel med datan är att samtliga NDCs inkluderas. Med tanke på de brister som har lyfts fram är det nödvändigt att även analysera ett material som på ett bättre sätt operationaliserar ambitionsnivån i NDCs.

² Ett standardiserat mått för koldioxid och effekten på uppvärmningen av andra växthusgaser omräknat till koldioxid.

Beroende variabel 2

Ännu ett viktigt övervägande vid sökandet efter en måttstock som på ett rättvist sätt kan jämföra länder krävs någon form begreppsdefinition av vad man menar med ambitionsnivå. Begreppet bör ställas i relation till principen om bördefördelning (Höhne et al., 2017). Tanken om att fördela bördor är knappast ny och finns dessutom inskriven i Parisavtalet: “...including the principle of equity and common but differentiated responsibilities and respective capabilities, in the light of different national circumstances” (UNFCCC, 2015, s. 1). Utifrån denna princip bör länder tillskrivas olika mycket ansvar. Detta ger skäl till att avgöra ambitionsnivån utifrån den börda landet förväntas bära (Höhne, Den Elzen & Escalante, 2013). Ett sådant sätt att se på bördor faller tillbaka på vad som kan anses som rättvist inom den internationella klimatpolitiken.

I denna uppsats operationaliseras ambitionsnivån i NDCs för beroende variabel 2 genom data som utifrån principen om bördefördelning rankat 30 länder samt EU³ (Climate Analytics et al., 2017). Ländernas NDCs ställs mot hur väl deras klimatpolitiska åtagande överensstämmer med att nå det tvågradersmål som Parisavtalet föreskriver. Forskningsgruppen som tagit fram datan har gått igenom en stor mängd forskningslitteratur för att avgöra vad som är ett rättvist bidrag till den gemensamma minskningen av växthusgasutsläpp som länder måste genomföra för att uppnå tvågradersmålet. Med utgångspunkt i forskningslitteraturen har forskarna kommit fram till sju utgångspunkter som ligger till grund för hur ambitionsnivån i NDCs ska förstås. För det första skulle ansvar kunna fördelas genom att titta på länders historiska utsläpp. Länder som tidigare haft höga utsläpp bör bära en större börda än länder med historiskt låga utsläpp. För det andra kan kapacitet utgöra måttstocken för att fördela bördor. Stater med höga ekonomiska tillgångar har större möjlighet att ta ansvar och bör därför göra mer än länder med lägre ekonomiska tillgångar. För det tredje skulle rättvisepincipen om att alla ska ta lika stort ansvar kunna styra bördefördelningen. Detta innebär att utsläppen per capita bör vara lika för alla världens länder. För det fjärde bör utsläppsminskningarna ske på ett sådant sätt att minskningen per capita sker i samma takt för alla världens länder. För det femte kan bördefördelningen fastställas utifrån en avvägning mellan kapacitet och historiskt ansvar. Vidare kan man lägga fokus vid både potential för utsläppsminskningar och kapacitet.

³ Materialet innehåller alltså 31 analysenheter som inrymmer 58 länder.

Ett land som redan gjort stora utsläppsminskningar har kanske svårt att förbättra sig ytterligare inom landet, men kan ha stor kapacitet att investera i utsläppsminskningar i andra stater. Avslutningsvis kan fördelningen av bördor avgöras utifrån en kombination av de tidigare nämnda utgångspunkterna. Med hjälp av denna forskning kan sedan ambitionsbegreppet preciseras och göras mätbar för länderna. Först därefter kan staterna rankas utifrån hur ambitiösa de är. Forskarna har dessutom harmoniserat vilka växthusgaser och sektorer som ska inkluderas vid en jämförelse. Ett basår för utsläppsminskningar har också tagits fram för att på ett rättvist sätt kunna ranka länderna.

Rankingen består av en fyrgradig skala där varje steg definieras som:

Inadequate: om alla länder rankas som *inadequate* är det troligt att den globala uppvärmningen uppgår till mellan 3 och 4 grader.

Medium: om alla länder rankas som *medium* är det osannolikt att den globala uppvärmningen understiger två grader och det skulle krävas att vissa länder gör mer omfattande utsläppsminskningar.

Sufficient: om alla länder rankas som *sufficient* är det troligt att den globala uppvärmningen inte överstiger två grader.

Role model: om alla länder rankas som *role model* är det troligt att den globala uppvärmningen gott och väl understiger två grader.

I denna uppsats används rankingen som beroende variabel 2. Länder som rankats *inadequate* kodas som 1, *medium* kodas som 2 och *sufficient* kodas som 3. Kodning 1 utgör följaktligen en lägre ambitionsnivå i NDCs, medan kodning 3 utgör en högre ambitionsnivå i NDCs. Det bör noteras att inget av länderna har rankats som *role model* och därför tas denna ambitionsnivå inte med i uppsatsens analys. De länder som ingår i rankingen är: Etiopien, Marocko, Bhutan, Costa Rica, Gambia, USA, Brasilien, Kina, Indien, Indonesien, Kazakstan, Mexiko, Norge, Filippinerna, Schweiz, Peru, Argentina, Australien, Kanada, Chile, Japan,

Nya Zeeland, Ryssland, Saudiarabien, Singapore, Sydkorea, Ukraina, Sydafrika, Turkiet och Förenade Arabemiraten samt EU.

Fördelen med datan är att operationaliseringen av ambitionsnivå i NDCs görs på ett relativt tillfredsställande sätt. Den största nackdelen med datan är att endast 30 länder samt EU (totalt 58 länder) rankats. Beroende variabel 2 kan alltså inte uttala sig om världens samlade klimatpolitiska löfte. Däremot står de länderna som inkluderas för över 80 procent av den totala mängden utsläpp av växthusgaser (Climate Analytics et al., 2017). Även om så pass många länder uteblir när beroende variabel 2 används, kan analysen i ganska hög grad uttala sig om klimatpolitiska löften hos de stater som ligger bakom majoriteten av världens växthusgasutsläpp. Ännu en nackdel som bör påpekas är att antalet analysenheter är på gränsen till för lågt för att en statistisk regressionsanalys ska kunna utföras (Austin & Steyerberg, 2015). Enligt vissa tumregler skulle den aktuella datan dömas ut eftersom så få analysenheter ingår. Andra riktlinjer hävdar istället att mängden analysenheter är gångbar för en regressionsanalys. Ett för litet urval får konsekvenser för hur väl analysen kan uttala sig om hela populationen, alltså alla världens länder. Eftersträvansvärt hade varit att inkludera ett större antal länder, men den aktuella datan erbjuder inte detta. 31 analysenheter som inrymmer 58 länder anses ändå i denna uppsats som acceptabelt för att gå vidare med regressionsanalyser. Dessutom inkluderar beroende variabel 1 samtlig NDCs vilket ökar analysens trovärdighet.

4.2 Operationalisering av internationell makt (egenintresse) – oberoende variabel

I denna uppsats operationaliseras internationell makt genom att ställa världens G20-länder mot resterande stater. G20-länderna anses både ha stor ekonomisk och politisk makt inom den internationella politiken (Hurrell, 2013) och utgör därmed en god proxy för just det typ av egenintresse som denna variabel önskar uttala sig om. G20:s medlemsländer är: Argentina, Australien, Brasilien, Kanada, Kina, Frankrike, Tyskland, Indien, Indonesien, Italien, Japan, Mexiko, Ryssland, Saudiarabien, Sydafrika, Sydkorea, Turkiet, Storbritannien, USA samt EU (NE, 2017).

Staterna kodas som en dummyvariabel där 1 utgör den egenskapen som står i fokus, alltså medlemskap i G20. Resterande länder fungerar som referensgrupp och kodas därför som 0. Dummyvariabelns ska alltså tolkas som effekten att inneha medlemskap i G20 jämfört med att inte vara medlem (Sundell, 2010).

Datan kommer att användas för att pröva *hypotes 1* i denna uppsats. Hypotesen återger en teoretisk förväntan om att internationell makt (egenintresse) bör sammanfalla med en lägre grad av ambition i klimatpolitiska löften. Förhoppningsvis kan medlemskap i G20 hjälpa till att värdera den aktuella hypotesen. Denna operationalisering gör inte anspråk på att fullt ut täcka innebörden av egenintresse utan utgör bara en aspekt av begreppet.

4.3 Operationalisering av riskexponering (egenintresse) – oberoende variabel

En proxy för egenintresse i klimatomfattiga sammanhang är graden av exponering för klimatförändringarnas konsekvenser. Detta antagande handlar om självbevarelsedriften hos länder. För klimatomfattigt utsatta stater finns ett incitament till att värna om sin egen överlevnad. Hos dessa länder finns ett intresse av att få till stånd en verkningfull global klimatpolitik för att inte själva drabbas alltför hårt. Ett exempel på detta är att flera små önationer, som förväntas att hårt drabbas av klimatförändringarnas konsekvenser, har gått samman för att gemensamt hävda sina intressen (Betzold, Castro & Weile, 2012). Detta handlar givetvis också om att många av dessa stater saknar ekonomisk kapacitet att skydda sig mot klimatförändringarnas konsekvenser. Trots detta har riskutsatta länder goda skäl att värna om sina egna intressen.

I denna uppsats operationaliseras egenintresse genom ett mått på graden av länders exponering för klimatförändringarnas konsekvenser år 2015 (ND-GAIN, 2015). Måttet har tagit hänsyn till flera aspekter av exponering genom att aggregera forskning som skattar länder utifrån följande områden: mat, vatten, hälsa, ekosystemtjänster, mänskliga livsmiljöer och infrastruktur. Genom att välja denna data är målsättningen att med så god precision som möjligt fånga skillnaden mellan graden av exponering för klimatförändringarnas konsekvenser för världens länder. Det ligger nära till hands att istället nyttja ett sårbarhetsindex vid denna operationalisering. Risken är dock att denna typ av mått även

inkluderar aspekter av sårbarhet som för denna uppsats är mindre relevanta. Exempelvis brukar sårbarhetsindex innefatta staters ekonomiska resiliens och förmåga att anpassa sig till de nya livsbetingelser klimatförändringarna för med sig. I denna uppsats söks snarare ett mått som endast uttalar sig om graden av exponering till följd av förändringar i klimatet. Oftast är det klokast att eftersträva ett så enkelt mått som möjligt istället för att använda indexerat material där mängder av data ligger bakom själva måttet. Det handlar om att vara så precis som möjligt i sina operationaliseringar. I detta fall är det viktigt att framhålla att även den valda datan är indexerad och att en mängd annan forskning ligger bakom själva måttet. Detta är emellertid i sin ordning eftersom klimatomfattig exponering med nödvändighet måste innehålla flera komponenter. Måttet på exponering för klimatförändringarnas konsekvenser sträcker sig mellan 0 och 1. Ju närmare 1 ett land skattas desto högre grad av exponering för klimatförändringarnas konsekvenser förväntas landet.

Data över beroende variabel 2 tillhandahåller inte information om varje EU-land separat utan hela unionen rankas. Detta får konsekvenser för de oberoende variablerna i analysen. Genom att räkna ut ett medelvärde för samtliga 28 medlemsstater ges ett ungefärligt mått på hela EU:s exponering för klimatförändringarnas konsekvenser. Detta medelvärde används sedan i de statistiska analyser där beroende variabel 2 ingår. Ett problem med detta tillvägagångssätt är dock att ett medelvärde kommer ge en missvisande bild för många länder. Detta gäller huvudsakligen de länder som är mest respektive minst utsatta för klimatomfattig exponering. Även om detta inte ger en rättvis bild över varje enskilt EU-land visar datan att det inte är några stora skillnader mellan graden av exponering för staterna i EU. Dessutom är det statistiskt viktigt att det inte saknas någon data med tanke på att så få länder inkluderas i analyserna där beroende variabel 2 ingår.

Hypotes 2 i denna uppsats beskriver att en högre grad av riskexponering (egenintresse) förväntas sammanfalla med en högre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften. Data för klimatomfattig exponering som ovan redogjorts för mäter alltså graden av riskexponering hos länder. Som tidigare nämnts att det viktigt att vara medveten om att exponering av klimatförändringar som ett mått för riskutsatthet endast är en aspekt av egenintresse.

4.4 Operationalisering av samarbetsvilja – oberoende variabel

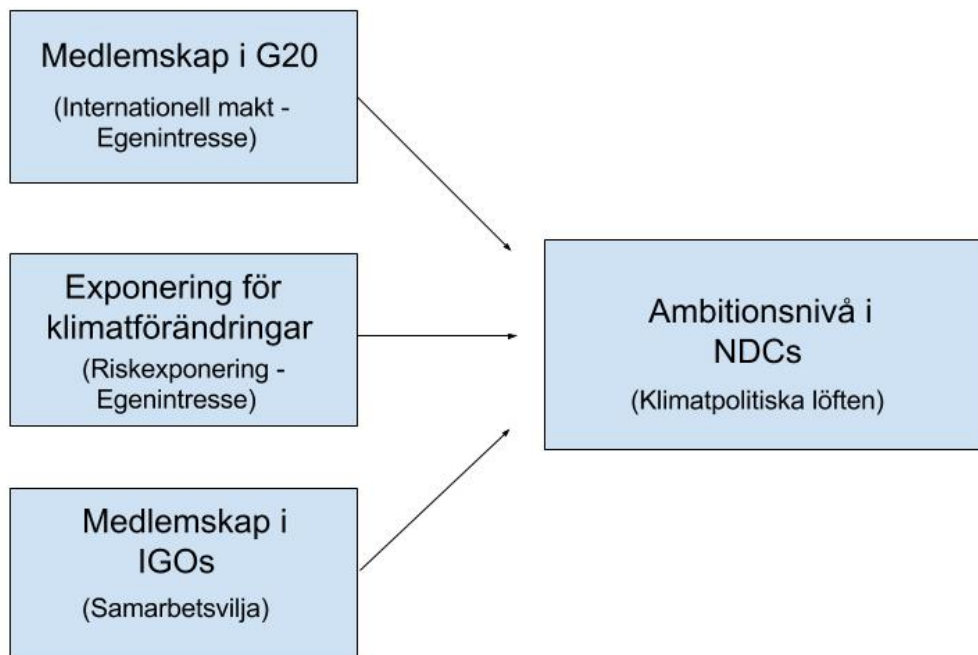
Inom den internationella klimatpolitiken skiljer sig länders vilja att samarbeta åt. I denna uppsats operationaliseras samarbetsvilja genom data för medlemskap i mellanstatliga organisationer, intergovernmental organizations: IGOs (Pevehouse, Nordstrom & Warnke, 2005). Denna data har kartlagt medlemskap i IGOs hos världens länder. I måttet inryms 529 IGOs. Varje land beskrivs som: ej medlem, full medlem, associerad medlem eller observatör. I denna uppsats lyft fullt medlemskap ut för det senast tillgängliga året 2005. Detta mått utgör en proxy för samarbetsvilja hos världens stater.

Det bör framhållas att typen av de IGOs som innefattas i den aktuella datan är högst varierande. För vissa IGOs får detta en exkluderande effekt på stater. Detta beror på att många IGOs endast riktar sig till en given grupp länder. Det kan handla om regionala avgränsningar, till exempel Europeiska Unionen, eller sektorsbaserade samarbeten, till exempel International Coffee Organization. Naturligtvis har inte alla världens länder möjlighet att ansluta sig till dessa organisationer. Detta skulle kunna leda till att vissa länder har möjlighet att bli medlem i fler IGOs än andra stater. I sin tur skulle detta kunna resultera i att operationaliseringen av samarbetsvilja blir haltande. Antalet medlemskap skulle då, olyckligtvis, kunna förklaras av att vissa länder har fler potentiella IGOs att ansluta sig till än andra länder, istället för att mäta samarbetsvilja. Men detta problem är kanske inte så stort ändå. På grund av att ett så stort antal IGOs, 529 stycken, inkluderats i måttet minskar risken för detta problem. Bland denna mängd IGOs finns alla regioner och åtskilliga handelssektorer representerade. Dessutom omfattas också ett stort antal IGOs som vänder sig till alla länder som har intresse att bli medlem.

Även data över IGOs behöver tillpassas för att kunna användas i analyser där beroende variabel 2 ingår. Precis som för den ovan diskuterade oberoende variabeln erbjuds inte information för hela EU, utan varje EU-land har kartlagts separat. Därför används ett medelvärde för antal IGOs för att beskriva hela unionen. Även om detta tillvägagångssätt inte ger en full ut rättvis bild av varje stat återges ett ungefärligt mått på antal medlemskap för hela EU. Återigen är det betydelsefullt att påpeka vikten av att inga data saknas med tanke på de få analysenheter som beroende variabel 2 inrymmer.

Hypotes 3 i denna uppsats återger en förväntan om att en högre grad av samarbetsvilja sammanfaller med en högre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften. Operationaliseringen för viljan att samarbeta används för att undersöka vilket samband som föreligger med ambitionsnivå i NDCs. Det är viktigt att vara medveten om att hypotesen endast har möjlighet att pröva den specifika operationaliseringen av samarbetsvilja som gjorts.

Figur 2: Operationella indikatorer

Figur 2: Relationen mellan uppsatsens operationella indikatorer: medlemskap i G20, exponering för klimatförändringar, medlemskap i IGOs och ambitionsnivå i NDCs. I parenteserna återges de teoretiskt förväntade sambanden som figur 1 åskådliggjort.

4.5 Kontrollvariabler

När regressionsanalyser görs är det vanligt att kontrollera för variabler som skulle kunna påverka sambanden i analysen. Tidigare forskning som undersökt länder och miljö har lyft fram korrupktion och demokrati som två faktorer som skulle kunna påverka sambanden

(Boräng, Jagers & Povitkina, 2016; Povitkina et al., 2015). Det är också vanligt att BNP och befolkningstillväxt inkluderas i dessa typer av studier. Med tanke på att beroende variabel 1 redan innehåller information om BNP och befolkningstillväxt är det problematiskt att också kontrollera för dessa variabler. I denna uppsats används alltså korruption och demokrati i regressionsanalyserna för att minska risken att felaktiga slutsatser dras om de samband som står i fokus. Båda kontrollvariablerna hämtas från Qog-institutets databas (Teorell et al., 2017). Korruptionsmättet sträcker sig mellan 0 och 100, där 0 beskriver frånvaron av korruption och 100 ger uttryck för hög korruption. Datan har tagits fram av Transparency International och inkluderar 180 länder mellan 2011 och 2014 (Transparency International, 2015). Demokratimättet som används i denna uppsats tilldelar länder ett värde mellan 0 och 10. Ju närmare 10 ett land skattas desto mer demokratiskt är landet. Mättet kommer från Freedom House och inrymmer 194 stater under år 2013 (Freedom House, 2016). Dessa kontrollvariabler är indexerade och innefattar en stor mängd information om varje land. I denna uppsats ges inte utrymme till att vidare diskutera innehållen i måtten. Att datan kommer från Transparency International och Freedom House får anses vara en garant för att materialet håller en god kvalitet.

Precis som för de tre oberoende variabler som står i huvudfokus för denna uppsats har kontrollvariablerna räknats om för EU-länderna för analyser där beroende variabel 2 ingår. Medelvärden för korruption och demokrati har alltså plockats fram för hela EU.

4.6 Beskrivande statistik och bearbetning av materialet

För att kunna genomföra analysen på ett tillfredsställande sätt krävs några tillpassningar av materialet. Genom att redan nu visa den beskrivande statistiken kan den bearbetning som görs på ett tydligare sätt åskådliggöras. Efter detta klargörande kan materialet analyseras och därefter kan resultaten presenteras.

Tabell 1: Beskrivande statistik där beroende variabel 1 ingår

	N	Min	Max	Medelvärde	Standardavvikelse
Utsläpps- förändring per capita 2010–2030	196	– 73	769	8,66	77,93
G20	197	0	1	0,22	0,41
Exponering för klimatförändringar	192	0,31	0,71	0,47	0,07
Medlemskap i IGOs	192	7	125	61,51	21,38

Kommentar: Tabellen visar data för stater. Material för varje variabel är hämtad från: utsläppsförändring per capita 2010–2030 (Meinshausen, 2016), G20 (NE, 2017), exponering för klimatförändringar (ND-GAIN, 2015) och medlemskap i IGOs (Pevehouse, Nordstrom & Warnke, 2005).

Tabell 2: Beskrivande statistik där beroende variabel 2 ingår

	N	Min	Max	Medelvärde	Standardavvikelse
Ambitionsnivå i NDCs (rankning)	31	1	3	1,71	0,74
G20	31	0	1	0,55	0,56
Exponering för klimatförändringar	31	0,34	0,55	0,45	0,05
Medlemskap i IGOs	31	34	99	74,46	15,88

Kommentar: Tabellen visar data för stater samt för EU. Material för varje variabel är hämtad från: ambitionsnivå i NDCs: rankning (Climate Analytics et al., 2017), G20 (NE, 2017), exponering för klimatförändringar (ND-GAIN, 2015) och medlemskap i IGOs (Pevehouse, Nordstrom & Warnke, 2005).

Vid en statistisk analys är det viktigt att hantera avvikande värden och värden som saknas. Tabell 1 visar ett väldigt högt maxvärde för beroende variabel 1: utsläppförändring per capita 2010–2030. Vid en närmare granskning av datan för den aktuella variabeln visar det sig att två värden är betydligt högre än de resterande värdena. Dessa två värden tillhör Burundi och Paraguay och kommer med stor sannolikhet ge en missvisande bild av de sambandsanalyser som följer. Detta ger skäl till att inte inkludera dessa länder i analysen. Orsaker till varför dessa länders utsläpp estimeras så högt diskuteras inte vidare i denna uppsats. Det är också viktigt att ha kännedom om de värden som saknas för länderna. På grund av avsaknaden av värden hos de oberoende variablerna och hos kontrollvariablerna, finns bara komplett data för 173 länder. Detta måste ändå betraktas som en stor del av världens länder.

För de analyser som görs där beroende variabel 2 ingår är datasetet komplett. I denna datamängd finns varken avvikande värden eller värden som saknas. Dock måste beroende variabel 2 hanteras på ett särskilt sätt på grund av skalan variabeln är mätt på. Beroende variabel 2 har endast mätts i tre steg, nämligen 1, 2 och 3, vilket tyder på att datan befinner sig på en ordinalskalenivå. Ordinalskalor används ofta för att rangordna analysenheter i ett färre antal steg (Esaiasson et al., 2012, s. 348–349). Även om skillnaden mellan varje steg i datan inte har samma avstånd mellan sig, ekvidistans, antar denna studie att skalans steg är lika stora. Vanliga linjära regressionsanalyser är utformade för beroende variabler på en kontinuerlig intervallskalenivå (Sundell, 2011). Datat för beroende variabel 2 är alltså mätt på en ordinalskala, och därför är inte en linjär regressionsanalys den mest lämpliga metoden för att analysera materialet. Det korrekta tillvägagångssättet för att statistiskt hantera data på ordinalskalenivå är att göra en ordinal regressionsanalys. Dock är resultaten väldigt lika varandra oavsett om en linjär regressionsanalys eller en ordinal regressionsanalys används (Sundell, 2011). De predicerade värden som de båda analysmetoderna ger skiljer sig alltså i själva verket inte särskilt mycket. I första hand tillämpas en linjär regressionsanalys när beroende variabel 2 analyseras. Därefter görs en ordinal regressionsanalys som endast återges mer kortfattat i text. Den ordinala regressionsanalysen görs för att kontrollera att resultaten från den linjära regressionensanalysen är robusta.

Vad gäller övriga variabler, i tabell 1 och tabell 2, behandlas de på en intervallskalenivå (Esaiasson et al., 2012, s. 348–349). Detta gäller dock inte variabeln för G20 som kodats som en dummyvariabel. När nu dessa avvägningar och tillpassningar är gjorda kan resultaten presenteras.

5. Resultat

Denna presentation av uppsatsens resultat inleds med att åskådliggöra två korrelationsmatriser för att visa på sambanden mellan variablerna. Därefter presenteras regressionsanalyser för att klargöra effekter som de oberoende variablerna har på de beroende variablerna. Slutligen beskrivs hur den ordinala regressionsanalysen har gjorts i löpande text. Genomgående för hela resultatavsnittet är att analyserna växlar mellan de två beroende variabel. I de 4 tabeller som nedan presenteras framgår det av rubriken vilken beroende variabel som avses. Presentationen av resultaten fungerar som verktyg för att värdera de ovan uppställda hypoteserna. De teoretiska förväntningarna som hypoteserna bär på ställs här i relation till uppsatsens material.

5.1 Korrelationsmatriser

Tabell 3: Korrelationsmatris där beroende variabel 1 ingår

	Utsläppsförändring per capita 2010–2030	G20	Exponering för klimatförändringar
Medlemskap i G20	–0,218**		
Exponering för klimatförändringar	0,180*	–0,398**	
Medlemskap i IGOs	–0,076	0,502**	–0,392**

Kommentar: * = $p < 0,05$ ** = $p < 0,01$

Tabell 3 visar att det finns ett signifikant negativt samband mellan utsläppsförändring och medlemskap i G20. Dessutom framgår det att utsläppsförändring och exponering för

klimatförändringar har en svagt positiv korrelation som också den är statistiskt signifikant. Relationen mellan utsläppsförändring och medlemskap i IGOs visar närmast ett perfekt nollsamband samt att statistisk signifikans saknas.

Tabell 4: Korrelationsmatris där beroende variabel 2 ingår

	Ambitionsnivå i NDCs (rankning)	G20	Exponering för klimatförändringar
Medlemskap i G20	-0,452*		
Exponering för klimatförändringar	0,359*	0,098	
Medlemskap i IGOs	-0,110	0,437*	-0,447*

Kommentar: $*= p < 0,05$

Tabell 4 visar ett signifikant negativt samband mellan ambitionsnivå i NDCs (rankning) och medlemskap i G20. Dessutom synliggörs att ambitionsnivå i NDCs (rankning) och exponering för klimatförändringar har en positiv korrelation, som även den är signifikant. Matrisen visar också en svag negativ korrelation mellan ambitionsnivå i NDCs (rankning) och medlemskap i IGOs, som är icke-signifikant.

Resultaten från tabell 3 och tabell 4 ger till viss del en motstridig bild vad gäller medlemskap i G20 och ambitionsnivå i NDCs. Tabell 3 visar att medlemskap i G20 i högre grad sammanfaller med en lägre utsläppsnivå. G20-länder bör alltså i detta sammanhang betraktas som mer ambitiösa. I motsats till detta visar tabell 4 att medlemskap i G20 sammanfaller med en lägre ambitionsnivå i NDCs (rankning). Detta tyder alltså istället på att G20-länder är mindre ambitiösa. Trots att korrelationerna är negativa i båda matriserna ska detta tolkas som en motstridighet. Samma typ av motstridighet återfinns i relationen mellan exponering för klimatförändringar och ambitionsnivå i NDCs. Tabell 3 tyder svagt på att ju högre grad av klimatomfattig exponering desto högre grad av framtida utsläpp (dvs. lägre ambitionsnivå i NDCs). Tabell 4 däremot ger en mer klar bild över att ju högre länders ambitionsnivå rankas

desto högre grad av exponering för klimatförändringar. Korrelationer där medlemskap i IGOs ingår visar mer entydigt att inga samband finns. Det ska framhållas att samtliga korrelationer är starkare när beroende variabler 2 ingår i analyserna (tabell 4).

5.2 Linjära regressionsanalyser och ordinal regressionsanalys

För att kunna mäta effekterna de oberoende variablerna har på de beroende variablerna samt att utsätta materialet för uppsatsens kontrollvariabler presenteras nedan två regressionsanalyser.

Tabell 5: Regressionsanalys. Beroende variabel 1: Utsläppsförändring per capita 2010–2030

	Modell 1	Modell 2	Modell 3	Modell 4	Modell 5
Medlemskap i G20	–20,26** (6,00)	–16,19* (6,56)	–15,67* (7,14)	–10,36 (7,13)	–8,65 (7,26)
Exponering för klimatförändringar		64,34 (42,76)	62,25 (44,32)	20,63 (44,92)	20,38 (44,85)
Medlemskap i IGOs			– 0,03 (0,15)	0,06 (0,15)	0,07 (0,15)
Korruption				–0,50** (0,15)	–0,40* (0,17)
Demokrati					–1,29 (1,05)
Intercept	6,98* (2,99)	–23,92 (20,76)	–21,28 (25,19)	12,56 (26,57)	15,81 (26,66)
N	173	173	173	173	173
R2	0,063	0,075	0,075	0,131	0,139

Kommentar: I tabellen presenteras effekter av medlemskap i G20, exponering för klimatförändringar och medlemskap i IGOs på utsläppsförändring per capita 2010–2030. Dessutom har korruption och demokrati lagts till som kontrollvariabler i analysen. Förutom intercept redovisas också ostandardiserade betakoefficienter samt standardfel inom parenteser. * = $p < 0,05$ ** = $p < 0,01$

Modell 1, modell 2 och modell 3 i tabell 5 bekräftar resultaten från korrelationsmatrisen där beroende variabel 1 ingick (tabell 3). De ostandardiserade betakoefficienterna för medlemskap i G20 för de tre modellerna, visar att det finns en signifikant negativ effekt på länders utsläppsförändringar. Detta ska tolkas som att G20-länder bör betraktas som mer ambitiösa, eftersom dessa stater förväntas minska sina utsläpp i högre grad. Dessutom visar tabell 5 att exponering för klimatförändringar har en positiv effekt på länders utsläppsförändringar. Dock är denna effekt inte statistiskt signifikant. De ostandardiserade betakoefficienterna för medlemskap i IGOs är också de icke-signifikanta och hjälper därmed inte till med att förklara variationen i den beroende variabeln. När kontrollvariablerna förs in i analysen verkar korruption överta den effekt som tidigare medlemskap i G20 hade. Korruptionsvariabeln har en signifikant negativ effekt. Detta innebär att en lägre korruptionsnivå hänger samman med en högre grad av framtida utsläppen. Detta ska i den här uppsatsen förstås som att lägre grad av korruption sammanfaller med en lägre ambitionsnivå i NDCs. Demokrativariabeln tillför inte modellen något, eftersom den inte uppnår statistisk signifikans. R²-värdena visar att ingen utav modellerna har särskilt hög förklaringskraft och uppgår som högst till ett värde på 0,139 för modell 5.

Tabell 6: Regressionsanalys. Beroende variabel 2: Ambitionsnivå i NDCs (rankning)

	Modell 1	Modell 2	Modell 3	Modell 4	Modell 5
Medlemskap i G20	-0,66* (0,24)	-0,61* (0,23)	-0,89** (0,25)	-0,81** (0,25)	-0,81** (0,25)
Exponering för klimatförändringar		4,45 (2,21)	6,36* (2,39)	5,31* (2,50)	5,33* (2,55)
Medlemskap i IGOs			0,02 (0,01)	0,02 (0,01)	0,02 (0,01)
Korruption				-0,01 (0,01)	-0,01 (0,01)
Demokrati					-0,01 (0,05)
Intercept	2,07*** (0,18)	0,07 (1,01)	-1,84 (1,45)	-0,98 (1,58)	-1,02 (1,64)
N	31	31	31	31	31
R2	0,204	0,304	0,376	0,414	0,415

Kommentar: I tabellen presenteras effekter av medlemskap i G20, exponering för klimatförändringar och medlemskap i IGOs på ambitionsnivå i NDCs (rankning). Dessutom har korruption och demokrati lagts till som kontrollvariabler i analysen. Förutom intercept redovisas också ostandardiserade betakoefficienter samt standardfel inom parenteser.

*= $p < 0,05$ **= $p < 0,01$ ***= $p < 0,00$

Tabell 6 bekräftar det som korrelationsmatrisen (tabell 4) uppvisade när beroende variabel 2 inkluderades. Denna regressionsanalys visar att medlemskap i G20 har en statistiskt negativ effekt på ambitionsnivå i NDCs (rankning). De ostandardiserade betakoefficienterna visar att denna effekt är genomgående för samtliga modeller som presenteras. Effekt ska tolkas som att G20-länder har en lägre ambitionsnivå i NDCs. Den ostandardiserade betakoefficienterna för exponering för klimatförändringar visar att det finns en positiv effekt på den beroende variabeln. Effekten är signifikant för samtliga modeller förutom för modell 2. Varken medlemskap i IGOs eller kontrollvariablerna har statistisk signifikans och kan därför inte

hjälp till med att förklara variationen i ambitionsnivå i NDCs (rankning).

Regressionsanalysen som helhet har en relativt god förklaringskraft genom att r^2 -värdena uppgår till mellan 0,204 och 0,415.

Genom att genomföra en ordinal regressionsanalys kan robustheten i resultaten som ovan presenterats testas. Resultatet för den ordinala regressionsanalysen överensstämmer ganska väl med den linjära regressionsanalysen (OLS). Tolkningen av outputen för en ordinal regressionsanalys är lite annorlunda. Nedan återges de viktigaste stegen för att tolka den analys där beroende variabel 2 ingår. Det finns flera sätt att värdera hur väl datan passar in i modellen (Sundell, 2011). Ett av sätten är att titta på måttet $-2 \log \text{likelihood}$ som visar hela modellens förklaringskraft. För den aktuella datan är värdet för $-2 \log \text{likelihood}$ signifikant. Dessutom ges tre mått på *pseudo r-square* (Cox and Snell, Nagelkerke & McFadden): 0,406, 0,467 och 0,255. Dessa värden kan tolkas på samma sätt som r^2 -värdena i en linjär regressionsanalys. Värdena för *pseudo r-square* ligger en aning högre än de $2r$ -värden som presenterades i tabell 6. Den viktigaste delen av den ordinala regressionsanalysen är dock information om hur de oberoende variablerna (*covariates*) hänger ihop med den beroende variabeln. Till skillnad från en linjär regressionsanalys används här inte betakoefficienter utan odds för att beskriva effekter på den beroende variabeln (Sundell, 2011). Odds för respektive oberoende variabel kan alltså jämföras med effekterna hos betakoefficienter i tabell 6. I den ordinala regressionsanalysen är odds närmast samstämmiga med betakoefficienterna i den linjära regressionsanalysen. Både medlemskap i G20 och exponering för klimatförändringar är statistiskt signifikant medan medlemskap i IGOs och kontrollvariablerna saknar signifikans. De båda statistiska metoderna presenterar alltså likvärdiga resultat.

5.3 Sammanfattande analys

Utifrån de resultat som nu presenteras kan fokus återigen riktas mot denna uppsats hypoteser. Med utgångspunkt i tidigare forskning om hur stater agerar inom den internationella politiken skapades en teoretisk förväntan som framställdes genom tre hypoteser. En högre grad av internationell makt (egenintresse) förväntades sammanfalla med en lägre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften. Dessutom förväntades en högre grad av riskexponering (egenintresse)

sammanfalla med en högre ambitionsnivå i länders utfästelser samt att högre grad av samarbetsvilja förmodades sammanfalla med en högre ambitionsnivå i klimatpolitiska löften.

De statistiska verktyg som ovan används ger en samstämmig bild över hur hypoteserna ska värderas. Stöd ges till *hypotes 1* och *hypotes 2* när beroende variabel 2 används medan beroende variabel 1 svagt hävdar det motsatta genom att bestrida dessa hypoteser. Detta ger uppenbarligen en viss motstridig bild över hur man ska värdera hypoteserna. Resultatet i denna uppsats kan varken ge stöd eller kan förkasta *hypotes 3*. Vilka implikationer detta får för denna uppsats teorier diskuteras närmare i slutsatskapitlet.

5.4 Några avslutande kritiska synpunkter

Det är här på sin plats att kort diskutera vad som skulle kunna ha gjorts annorlunda och vilka problem som har uppkommit under arbetet med uppsatsen. Ett dilemma som samhällsvetenskaplig forskning ständigt tvingas handskas med är att överföra begrepp och fenomen till mätbara data (Esaiasson et al., 2012, s. 55–56). Uppsatsens operationalisering av egenintresse och samarbetsvilja gör att andra potentiella operationaliseringar indirekt har valts bort. Detta är en avvägning som är nödvändig men som också resulterar i att andra sätt att mäta begreppen inte tagits med i analysen. Exempelvis har operationaliseringen av ambitionsnivå i NDCs gjorts utifrån den data som funnits tillgänglig. Det ska här medges att mer precis data på hur ambitiösa länderna är hade varit önskvärd. Dessa typer av svårigheter vid operationaliseringarna har givetvis haft direkt påverkan på de resultat som uppsatsen presenterat. En annan typ av material hade möjligen genererat andra resultat. Detta innebär alltså att den teoretiska förväntan som figur 1 åskådliggjort mycket väl kan vara korrekt. Men det material som använts har uppenbarligen inte möjlighet att med säkerhet vare sig bekräfta eller avvisa denna förväntan.

6. Slutsats

Denna studies syfte har varit att undersöka varför ambitionsnivån i länders klimatpolitiska löften skiljer sig åt. Genom att närmare undersöka de NDCs som Parisavtalet gav upphov till har ambitionen med uppsatsen varit att försöka förstå varför länder skiljer sig åt i sin utfästelser. Neorealismen och neoliberalismen har länge utgjort två av det viktigaste

förklaringsmodeller för den internationella politiken. Denna uppsats hypoteser och material har anknutits till de teoretiska förväntningar dessa två teorier erbjuder. Nedan diskuteras implikationer denna uppsats resultat har för de båda teorierna.

6.1 Tolkning av resultaten – neorealism

Resultatet av denna studie kan inte på ett övertygande sätt ge stöd till någon av hypoteser som härletts ur den neorealistiska teorin. Dock visar undersökningen att just de operationaliseringar som gjorts av egenintresse möjligen pekar på att den neorealistiska teorin kan bidra med förståelse för variationen i klimatpolitiska löften. Återigen är det viktigt att framhålla att resultatet för denna studie uppvisar en viss motstridighet hos de hypoteser som har vaskats fram ur den neorealistiska tanketraditionen. Dock talar beroende variabel 2 (rankning av länder utifrån ambitionsnivå i NDCs) för att egenintresse har betydelse för att förklara variationen i länders NDCs. Denna variabel kan på ett relativt tillfredsställande sätt operationalisera ambitionsbegreppet för staters klimatpolitiska löften. Det ska också påpekas att antalet länder som inkluderas i de analyser där denna variabel ingår kan påverka möjligheten att dra mer generella slutsatser.

Denna indikation på att den neorealistiska teorin kan bidra med ökad förståelse för klimatpolitiska löften kastar nytt ljus över betydelsen av länders makt och riskutsatthet. Forskningsöversikten i denna uppsats visar att det finns många historiska exempel på när mäktiga länder har haft ett skeptiskt förhållningssätt till arbetet inom den internationella klimatpolitiken. Att medlemskap i G20 och lägre ambitionsnivå i NDCs sammanfaller (enligt beroende variabel 2) är därmed inte så förvånande. Uppsatsen har också kunnat visa att graden av riskutsatthet skulle kunna förklara länders ambitionsnivå i sina klimatpolitiska löften. Nivån av riskutsatthet kan ha betydelse för hur den neorealistiska teorin kommer att beskriva den framtida klimatpolitiken. I takt med att klimatförändringarna eskalerar och att denna ökning lyfts upp på den politiska dagordningen kommer egenintresse hos länder möjligen att handla mer om riskutsatthet än om makt. I ett scenario där även länder med stor internationell makt drabbas av klimatförändringar kommer den neorealistiska teorin finna rimliga förklaringar till varför dessa stater har höga klimatpolitiska ambitioner. Det ligger helt enkelt i allt fler staters intresse att lösa klimatfrågan för att inte utsätta sig själva för risker.

Tidigare forskning har ofta ställt neorealismen och neoliberalismen mot varandra, men utifrån resultatet i denna studie kan ett sådant motsatsförhållande ifrågasättas. I framtida forskning om den internationella klimatpolitiken kommer sannolikt även neorealismen kunna beskriva varför allt fler länder väljer att föra en ambitiös klimatpolitik. Eftersom allt fler länder spås drabbas av klimatförändringar bör kommande forskning lägga fokus på samspelet mellan makt och riskutsatthet. Det verkar alltså rimligt att klimatpolitiken kan komma att förändras i takt med att klimatförändringarna blir allt mer omfattande, vilket gör att kommande forskning också måste förhålla sig till denna förändring.

6.2 Tolkning av resultaten – neoliberalism

Forskning som tillämpat neoliberala förklaringar har ofta fört fram att det finns många incitament till att vilja samarbeta. Denna uppsats kunde inte visa att det fanns något samband mellan just den operationaliseringen som gjord av samarbetsvilja och länders ambitionsnivå i klimatpolitiska löften. Detta kan tolkas på flera sätt. En förklaring kan vara att medlemskap i IGOs faktiskt inte har betydelse för hur ambitiösa länder är i sina klimatpolitiska löften. En annan förklaring skulle kunna vara att samarbetsvilja har betydelse för att förklara ambitionsnivå men att operationaliseringen i denna uppsats inte kunnat fånga in den teoretiska förväntan på ett tillfredsställande sätt. Viljan till att samarbeta är kanske en rimlig förklaring som denna studie inte lyckas påvisa. Men den kanske mest troliga förklaringen handlar om svårigheter med att faktiskt mäta och jämföra ambitionsnivån i NDCs hos världens länder. Genom att operationalisera ambitionsnivån i NDCs genom två olika variabler fanns förhoppningar om att på ett mer fullödigt sätt kunna uttala sig om skillnader mellan länder löften. Det ska här medges att detta inte lyckades fullt ut. De brister och svårigheter som de olika materialen innehöll har onekligen påverkat denna uppsats möjlighet att dra slutsatser. Här efterlyses bättre och mer precis forskning om hur klimatpolitisk ambitionsnivå skulle kunna mätas och hur jämförelser mellan världens länder skulle kunna genomföras.

Att denna uppsats inte kunde visa något samband mellan samarbetsvilja och ambitionsnivå i klimatpolitiska löften skulle också kunna tyda på att den neorealismiska teorin på ett bättre sätt kan förklara hur stater agerar. Den internationella politiken präglas ofta av staters ovilja att samarbeta. Att Parisavtalet skrevs under av så pass många länder tyder dock på att den neoliberal teorin kan tillföra viktiga förklaringar till varför globala samarbeten ändå är

möjliga. Genom att blicka bakåt i tiden står det klart att den internationella klimatpolitiken blivit allt mer framgångsrik. Det kan här vara på sin plats att återvända till diskussion som ovan fördes om att samarbetsvilja kan föregås av andra orsaker till varför stater klimatpolitiska ambitionsnivå skiljer sig åt. Eftersom samarbete är helt nödvändigt för att gemensamt kunna hantera klimatfrågan finns det goda skäl till att vidare studera varför länder är benägna att samarbeta. Framtida forskning bör utifrån ett sådant perspektiv alltså rikta in sig på orsaker till klimatpolitiskt samarbete.

6.3 Anknytning till forskningsproblemet

Inledningsvis ringade denna uppsats in ett forskningsproblem som visade att ambitionsnivån i de klimatpolitiska löften som Parisavtalet mynnade ut i skiljde sig åt mellan världens länder. Ett bidrag denna uppsats kan ge är att betona relevansen av att öka förståelsen för denna variation. Även om det är svårt att dra några entydiga slutsatser av de resultat som presenterats, är det betydelsefullt att ge sig i kast med att försöka förstå de skillnader som visats mellan olika stater. Med tanke på klimatförändringarnas negativa påverkan på våra samhällen är det nödvändigt att förmå länder att vara mer ambitiösa i sina klimatarbeten. Här efterlyses alltså mer forskning som på ett bättre sätt kan öka kunskaperna om varför länder lovar olika mycket. Nya studier som tillämpar teorier om internationella relationer bör återigen stå i forskarnas blickfång. Men andra forskningsområden som lägger vikt vid andra typer av orsaker kan också bidra med ökad kunskap. Eftersom denna studie statistiskt kunde visa att korruption verkar ha ett samband med ambitionsnivå i NDCs kunde vidare forskning om detta också vara önskvärd. Överlag efterlyses både kvantitativa och kvalitativa undersökningar.

För att stater ska kunna föra en ambitiös klimatpolitik är det en förutsättning att relevant och aktuell forskning finns tillgänglig. Det är därför forskarvärldens uppgift att tillhandahålla ny kunskap så att stater kan fatta långsiktiga och klimatomässa kloka beslut.

7. Referenser

- Admiraal, A., Elzen, M., Forsell, N., Turkovska, O., Roelfsema, M & Soest, H. (2015) *Assessing Intended Nationally Determined Contributions to the Paris Climate Agreement – What are the Projected Global and National Emission Levels for 2025–2030?* (Report No. 1879). The Hague: Textcetera. Tillgänglig: <http://www.pbl.nl/en/publications/assessing-intended-nationally-determined-contributions-to-the-paris-climate-agreement>
- Aldy, J., Pizer, W., & Akimoto, K. (2016). Comparing emissions mitigation efforts across countries. *Climate Policy*, 17(4), 501-515
- Austin, P.C. & Steyerberg, E.W. (2015). The number of subjects per variable required in linear regression analyses. *Journal of Clinical Epidemiology*, 68(6), 627-636
- Betzold, C., Castro, P & Weiler, F. (2012). AOSIS in the UNFCCC negotiations: From unity to fragmentation? *Climate Policy*, 12(5), 591-613
- Boräng, F., Jagers, S.C & Povitkina, M. (2016). Political determinants of electricity provision in small island developing states. *Energy Policy*, 98, 725-734
- Bäckstrand, K & Lövbrand, E. (2016). The Road to Paris: Contending Climate Governance Discourses in the Post-Copenhagen Era. *Journal of Environmental Policy & Planning*, 1-19.
- Climate Analytics, Ecofys, New Climate Institute & Potsdam Institute for Climate Impact Research. (2017). *Climate Action Tracker*. Tillgänglig: <http://climateactiontracker.org>
- Elliott, L. (2004) *The global politics of the environment*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., Towns A & Wängnerud, L. (2012). *Metodpraktikan. Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Stockholm: Wolters Kluwer

Freedom House. (2016). *Freedom in the World: Aggregate and Subcategory Scores*. Hämtad 2017-05-14: <https://freedomhouse.org/report/freedom-world-aggregate-and-subcategory-scores>

Frieler, K., Geiger, T., Gieseke, R., Gütschow, J., Jeffery, L., Lange, S., Meinshausen, M., Narezo Guzman, D., Otto, C., Schewe, J & Volkholz, J. (2017). *PRIMAP*. Tillgänglig: <https://www.pik-potsdam.de/research/climate-impacts-and-vulnerabilities/research/rd2-flagship-projects/gia/primap/primap>

Harrell, F.E. (2015). *Regression modeling strategies: with applications to linear models, logistic and ordinal regression, and survival analysis*. Heidelberg: Springer

Hurrell, A (2013) "Rising powers and the emerging global order", in Baylis, J., Smith, S & Owens, P. (Ed.) *The globalization of world politics: an introduction to international relations* (s. 80-94). Oxford: Oxford University Press

Höhne, N., Den Elzen, M & Escalante, D. (2013). Regional GHG reduction targets based on effort sharing: A comparison of studies. *Climate Policy*, 14(1), 122-147

Höhne, N., Fekete, H.F., Kuramochi, T., Den Elzen, M., & Hof, A. (2017). Assessing the ambition of post-2020 climate targets: A comprehensive framework. *Climate Policy*, 1-16

Ibrahim, S & Uke, I. (2013). From Kyoto protocol to COPENHAGEN: A theoretical approach to international politics of climate change. *African Journal of Political Science and International Relations*, 7(3), 142-153

Jervis, R. (1999). Realism, Neoliberalism, and Cooperation: Understanding the Debate. *International Security*, 24(1), 42-63

Keohane, R.O. (1984). *After hegemony: cooperation and discord in the world political economy*. Princeton, N.J: Princeton University Press

Keohane, R.O. (1990). Multilateralism: An agenda for research. *International Journal*, 45(4) 731-764

Keohane, R.O. & Nye, J.S. (2012). *Power and interdependence*. Boston: Longman

Martini, C. (2016, 29 Maj) "Transparency: The Backbone of the Paris Agreement" *Yale University*. Hämtad 2017-04-26: <http://envirocenter.yale.edu/transparency-the-backbone-of-the-Paris-Agreement>

McGee, J & Steffek, J. (2016). The Copenhagen Turn in Global Climate Governance and the Contentious History of Differentiation in International Law. *Journal of Environmental Law*, 28(1), 37-63

Mearsheimer, J.J. (2001). *The tragedy of Great Power politics*. New York: Norton.

Meinshausen, M. (2016). *INDC Factsheets*. Australian-German Climate and Energy College. Tillgänglig: <http://climate-energy-college.net/indc-factsheets>

Nationalencyklopedin [NE] (2017) *G20*. Tillgänglig: <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/g20>

ND-GAIN. (2015). *Notre Dame Global Adaptation Initiative*. Tillgänglig: <http://index.gain.org>

Otto, D. (2016). "Understanding climate change negotiations: An International Relations perspective", in Caeiro, S (Ed.) "*The heat is Up*": cross-disciplinary perspectives on climate change negotiations. Lissabon: Universidade Aberta

Peterson, M. (1996) "IR theory: neorealism, neoinstitutionalism and the Climate Change Convention", in Vogler, J & Imber, M.F (Ed.) *The environment & international relations* (s. 59-76). London: Routledge

Pevehouse, J.C., Nordstrom, T & Warnke, K. (2005). "The COW-2 International Organizations Dataset Version 2.0," *Conflict Management and Peace Science* 21(2), 101-119

Povitkina, M., Jagers, S.C., Sjöstedt, M & Sundström, A. (2015). Democracy, development and the marine environment – A global time-series investigation. *Ocean and Coastal Management*, 105, 25-34

Purdon, M. (2013). Neoclassical realism and international climate change politics: Moral imperative and political constraint in international climate finance. *Journal of International Relations and Development*, 17(3), 301-338

Saul, U & Seidel, C. (2011). Does leadership promote cooperation in climate change mitigation policy? *Climate Policy*, 11(2), 901-921

Stern, N. (2007). *The economics of climate change : The Stern review*. Cambridge: Cambridge University Press.

Sundell, A (2010). "Guide: Regressionsanalys med dummyvariabler" spssakuten.se, hämtad 2017-05-12: <https://spssakuten.wordpress.com/2010/05/11/guide-regressionsanalys-med-dummyvariabler/>

Sundell, A (2011): "Guide: Logistisk regression" spssakuten.se, hämtad 2017-05-12: <https://spssakuten.wordpress.com/2011/10/01/guide-logistisk-regression/>

Teorell, J., Dahlberg, S., Holmberg, S., Rothstein, B., Khomenko, A & Svensson, R. (2017). The Quality of Government Standard Dataset, version Jan17. University of Gothenburg: The Quality of Government Institute, <http://www.qog.pol.gu.se> doi:10.18157/QoGStdJan17

Transparency International (2015). *Corruption perceptions index*. Hämtad 2017-05-12: <http://www.transparency.org/research/cpi/overview>

UNFCCC. (2014). *NAMA Registry*. Hämtad 2017-03-10: http://unfccc.int/cooperation_support/nama/items/7476.php

UNFCCC. (2015). *Paris Agreement*. Hämtad 2017-03-10:

http://unfccc.int/files/essential_background/convention/application/pdf/english_paris_agreement.pdf

United Nations: Department of Economic and Social Affairs, Population Division (2015). *World Population Prospects: The 2015 Revision, Key Findings and Advance Tables*. New York: United Nations

Vogler, J. (2015). "Realism", in Bäckstrand, K. & Lövbrand, E. (Ed.) *Research handbook on climate governance* (s. 14-24). Cheltenham: Edward Elgar Publishing Limited

Waltz, K.N. (1979). *Theory of international politics*. New York: McGraw-Hill, Inc

Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics*. New York: Cambridge University Press.

World Resources Institute. (2015). *CAIT Climate Data Explorer - Paris Contributions Map*. Tillgänglig: <http://cait.wri.org/indc/>

Yamagata, Y., Yang, J & Galaskiewicz, J. (2013). A contingency theory of policy innovation: How different theories explain the ratification of the UNFCCC and Kyoto Protocol. *International Environmental Agreements: Politics, Law and Economics*, 13(3), 251-270